

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobce: **T. H.**
bytem [ulice], [město]

zastoupeného Mgr. Ing. Janem Boučkem, advokátem,
sídlem Opatovická 1659/4, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

za účasti: **Plk. Mgr. Bc. L. P.**
adresou pro doručování [ulice], [město]

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2016, čj. MV-6562-2/KM-2016

takto:

- I.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2016, čj. MV-6562-2/KM-2016, a rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 1. 12. 2015, čj. KRPA-457805-5/ČJ-2015-0000KR, **se zrušují.**
- II.** Policii České republiky, Krajskému ředitelství policie hlavního města Prahy **se nařizuje** do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku poskytnout žalobci informace požadované v bodech 3) a 4) jeho žádosti ze dne 13. 11. 2015.
- III.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, Mgr. Ing. Jana Boučka, advokáta.
- IV.** Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2016, čj. MV-6562-2/KM-2016 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým bylo podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), rozhodnuto o odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy (dále jen „**povinný subjekt**“) ze dne 1. 12. 2015, čj. KRPA-457805-5/ČJ-2015-0000KR (dále též „**Prvostupňové rozhodnutí**“) tak, že se
 - I. v návěti výrokové části rozhodnutí nahrazuje rok narození žalobce „1976“ rokem „1971“, a
 - II. výrok rozhodnutí mění tak, že ve vztahu k bodu 3) žádosti se dle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, z důvodu uvedeného v § 8a cit. zákona s odkazem na ustanovení § 5 a § 10 zákona č. 101/2000 Sb., žádost částečně odmítá, a ve vztahu k bodu 4) žádosti se žádost dle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. z důvodu neexistence informace částečně odmítá.
2. Prvostupňovým rozhodnutím přitom povinný subjekt s odkazem na § 2 odst. 4, § 15 odst. 1 a § 8a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 106/1999 Sb.**“) a s odkazem na § 4 písm. a) a b) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 101/2000 Sb.**“), rozhodl o částečném odmítnutí žádosti žalobce o informace, podané dne 13. 11. 2015 (dále jen „**Žádost o informace**“), a to v části pod bodem 3), tj. informace o tom, jakou vysokou školu vystudoval plk. Mgr. Bc. L. P., ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy (dále jen „**osoba zúčastněná na řízení**“), a na jaké vysoké škole a v jakém oboru získala osoba zúčastněná na řízení akademické tituly magistr a bakalář, které používá v úředním styku, a v části pod bodem 4), tj. informace o tom, zda byla osoba zúčastněná na řízení přede dnem 1. 1. 1990 členem nebo kandidátem Komunistické strany Československa.

II. Rozhodnutí žalovaného (Napadené rozhodnutí)

3. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí shrnul předchozí průběh správního řízení a sumarizoval závěry vyslovené v Prvostupňovém rozhodnutí (str. 1 – 3).
4. K námitce žalobce, že povinný subjekt zmeškal lhůtu pro vyřizování Žádosti o informace, žalovaný uvedl, že se v daném případě jednalo „o tzv. *lhůtu pořádkovou, jejíž zmeškání nemělo vliv na řešení otázky, jež byla předmětem rozhodnutí*“.
5. K námitce žalobce, že se odmítnuté informace o osobě zúčastněné na řízení týkaly jejich odborných a morálních předpokladů jako veřejně činné osoby k zastávání veřejné funkce, za kterou pobírala plat z veřejných prostředků, a že tyto informace měly být ve smyslu nálezů Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 517/10 a sp. zn. IV. ÚS 23/05 žalobci poskytnuty, protože profesionální sféra osob působících ve veřejném životě a informace o ní v rozsahu informací o dosaženém vzdělání osoby zúčastněné na řízení, jakož i o jejím případném členství v Komunistické straně Československa (dále jen „**KSČ**“) náležely do veřejné sféry a veřejnost měla mít právo být o ní informována, žalovaný předdeslal, že není sporu o tom, že

odmítnuté informace jsou osobními údaji ve smyslu zákona č. 101/2000 Sb., neboť se vztahují k členství osoby zúčastněné na řízení v KSČ a jejímu vysokoškolskému vzdělání.

6. Pro posouzení poskytnutí informace o členství v KSČ považoval žalovaný za rozhodné, zda se jedná o informaci ve smyslu § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., tj. informaci zaznamenanou, s níž povinný subjekt disponuje či má povinnost disponovat. Žalovaný přitom poukázal na vyjádření povinného subjektu na str. 7 Prvostupňového rozhodnutí, dle něhož požadovanou informaci povinný subjekt nedisponuje. V takovém případě je dle žalovaného třeba posoudit, zda některý právní předpis ukládá povinnému subjektu takovou povinnost, na jejímž základě by musel s informací disponovat.
7. Žalovaný konstatoval, že k osobě zúčastněné na řízení se vede osobní spis, v němž se nachází osobní údaje, které souvisí s předpoklady pro výkon služby a s výkonem služby, a na základě § 202 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o služebním poměru**“) též dokumenty o průběhu služebního poměru příslušníka, které tvoří zejména doklady o způsobilosti příslušníka vykonávat službu, rozhodnutí ve věcech služebního poměru a služební hodnocení. Žalovaný k tomu dodal, že povinný subjekt byl povinen ohledně osob narozených před 1. 12. 1971, tedy i ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení, shromažďovat podklady k naplnění podmínek pro výkon služby ve smyslu § 3 zákona č. 279/1992 Sb., o některých dalších předpokladech pro výkon některých funkcí obsazovaných ustanovením nebo jmenováním příslušníků Policie České republiky a příslušníků Sboru nápravné výchovy České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**malý lustrační zákon**“). Mezi takové podmínky přitom patřilo, že občan nebyl v době od 25. 2. 1948 do 17. 11. 1989 ve funkci tajemníka KSČ od okresního nebo jemu naroven postaveného výboru výše, členem předsednictva těchto výborů, členem ústředního výboru KSČ, členem Byra pro řízení stranické práce v českých zemích nebo členem Výboru pro řízení stranické práce v českých zemích. Žalovaný zdůraznil, že překážkou pro výkon funkce policisty tedy není pouhé členství v KSČ, přičemž se jedná o údaj, který nesouvisí s předpoklady pro výkon služby. Jak žalovaný dále v Napadeném rozhodnutí v této souvislosti připomněl, podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 101/2000 Sb. je povinný subjekt jako správce osobních údajů povinen shromažďovat osobní údaje pouze ke stanovenému účelu, který vyplývá z § 202 zákona o služebním poměru.
8. Žalovaný přitom nečinil sporným, že informace týkající se členství osoby zúčastněné na řízení v KSČ může vypovídat o určité morální integritě jedince a přispívat k případné diskusi na toto téma, avšak tyto skutečnosti nejsou dle žalovaného pro otázku poskytnutí informace nijak podstatné za situace, kdy povinný subjekt informaci nemá a ani nemá povinnost takovou informaci mít.
9. K námitce, že ohledně otázky vzdělání osoby zúčastněné na řízení platilo, že tato měla souvislost s její kvalifikací a předpoklady pro výkon funkce, přičemž tuto žalobce spojil i s kauzou plzeňské právnické fakulty, kterou řada úředních osob vystudovala za nestandardních okolností, a proto je na znalosti vzdělání osoby zúčastněné na řízení větší zájem, žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí uvedl, že § 7 zákona o služebním poměru pro osoby se služební hodností vrchní rada předepisuje pouze vysokoškolské vzdělání v magisterském studijním programu, přičemž požadavek na konkrétní obor studia tímto zákonem předepisován není. Žalovaný tedy odmítl, že by žalobcova žádost směřovala k získání informace, jež by vypovídala o úřední činnosti osoby zúčastněné na řízení ve smyslu § 5 odst. 2 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb. Požadovaná informace o

vysokých školách a oborech studia vystudovaných osobou zúčastněnou na řízení představovala tudíž podle žalovaného osobní údaj, který nevypovídal o veřejné nebo úřední činnosti této osoby, a proto se na něj nevztahovala výjimka z ochrany osobních údajů podle naposledy uvedeného ustanovení. Žalovaný také odmítl žalobcův příměr k rozhodovací praxi Ministerstva spravedlnosti ČR ohledně posuzování získání konkrétního oboru vzdělání v případě soudních znalců. Konečně ve vazbě na tuto žalobcovu námitku žalovaný připustil, že povinný subjekt nesprávně provedl test proporcionality pro případ střetu práva na informace s právem na ochranu osobnosti a soukromí, když v provádění tohoto testu pokračoval, přestože shledal, že daný prostředek nebyl vhodný k dosažení určitého účelu, kterým je ochrana jiného ústavně zaručeného práva, tudíž že nebyl potřebný, ani přiměřený k dosažení předmětného cíle. Žalovaný proto test proporcionality v rámci odvolacího řízení provedl sám, aby napravit takto identifikovanou vadu Prvostupňového rozhodnutí, a dospěl k názoru, že veřejná znalost vystudované vysoké školy a oboru studia osoby zúčastněné na řízení neměla obecný přínos ve vztahu k prokázání požadavků na jím zastávanou funkci, neboť požadavek na obor vzdělání nebyl zákonem stanoven a širě vykonávaných činností nevyžadovala úzkou specializaci v některém z konkrétních oborů. Žalovaný tak prováděný test proporcionality ukončil konstatováním, že právo na ochranu soukromého a osobního života osoby zúčastněné na řízení převážilo nad právem žalobce na informace. Žalovaný zároveň odmítl odkaz žalobce na kauzu podvodů na Právnické fakultě Západočeské univerzity v Plzni s tím, že nebylo pochyb o tom, že naprostá většina studentů této fakulty absolvovala své studium řádně, a požadovaná informace tedy nebyla způsobilá odlišit poctivé studenty od nepoctivých.

III. Žaloba a její doplnění

10. Žalobce v podané žalobě na stranách 2 – 4 podrobně rekapituloval dosavadní průběh správního řízení a sumarizoval závěry plynoucí z odůvodnění Napadeného rozhodnutí. Namítl, že Napadené rozhodnutí je nezákonné, když jím žalovaný odmítl žalobci poskytnout informace týkající se osoby zúčastněné na řízení požadované pod body 3) a 4) Žádosti o informace. Žalobce zdůraznil, že osoba zúčastněná na řízení byla krajským ředitelem Policie ČR, tudíž vysokým úředníkem, který byl placen z veřejných prostředků, přičemž obě odmítnuté informace na otázky pod body 3) a 4) Žádosti o informace se týkaly odborných a morálních předpokladů veřejně činné osoby k zastávání veřejné funkce honorované z veřejných prostředků, tedy informací v rámci profesionální sféry osoby zúčastněné na řízení.
11. Žalobce v žalobě nejprve obecněji namítl, že mezi informace, na jejichž poskytnutí měl žalobce vůči povinnému subjektu právo, nepochybně patřily také informace o dosaženém vzdělání osoby zúčastněné na řízení a informace o tom, zda osoba zúčastněná na řízení byla členem KSČ, když ohledně osob působících ve veřejném životě odkázal na rozhodovací praxi Ústavního soudu, především pak opakovaně citoval z nálezu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/10 (vycházející ze závěrů vyslovených v předchozím nálezu ze dne 17. 7. 2007, sp. zn. IV. ÚS 23/05), v němž byl ve vztahu k výkonu funkce soudců vysloven právní názor, že profesionální sféra osob působících ve veřejném životě a informace o ní, tedy včetně údaje o profesní minulosti, náleží do sféry veřejné, a že profesionální sféra se netýká jen úzce formálního výčtu dosud zastávaných profesních funkcí, ale že jí naplňují zásadně veškeré aspekty osobnosti objektivně způsobilé mít souvislost s výkonem dané funkce. Žalobce se ve vztahu k projednávané věci rovněž

zaštiťoval závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2005, sp. zn. I. ÚS 453/03, dle nichž „(v)ěci veřejnou jsou veškeré agendy státních institucí, jakož i činnost osob působících ve veřejném životě, tj. např. činnost politiků místních i celostátních, úředníků, soudců, advokátů, popř. kandidátů či čekatelů na tyto funkce; věci veřejnou je ovšem i umění včetně novinářských aktivit a showbyznysu a dále vše, co na sebe upoutává veřejnou pozornost. Tyto veřejné záležitosti, resp. veřejná činnost jednotlivých osob, mohou být veřejně posuzovány. Při kritice veřejné záležitosti vykonávané veřejně působícími osobami platí z hlediska ústavního presumpce, že jde o kritiku ústavně konformní. Jde o výraz demokratického principu, o výraz participace členů občanské společnosti na věcech veřejných.“ Žalobce rovněž poukázal na závěry vyslovené v rozsudcích Městského soudu v Praze, a to v rozsudku ze dne 22. 4. 2013, čj. 7 A 1/2011 - 64, který se týkal profesní minulosti kontrolora ze skupiny vnitřní kontroly Obvodního ředitelství policie Praha II Bc. P. D., bývalého příslušníka Státní bezpečnosti, a rozsudku ze dne 19. 2. 2016, čj. 10 A 20/2014 - 95, v němž soud nařídil Ministerstvu spravedlnosti ČR poskytnout žadateli informace o dosaženém vzdělání a praxi Mgr. I. J. před nástupem na Ministerstvo spravedlnosti.

12. Ve vztahu k odmítnutým informacím požadovaným pod bodem 3) Žádosti o informace, tedy na jaké vysoké škole a v jakém oboru osoba zúčastněná na řízení získala akademické tituly magistr a bakalář, které používá v úředním styku, žalobce namítal, že šlo otázkou naprosto legitimní, která souvisela s veřejnou (úřední) činností této osoby a jejím funkčním zařazením, neboť má souvislost s její kvalifikací a tedy předpoklady pro výkon úřední funkce. Žalobce znovu poukázal na skandál na plzeňské právnické fakultě, kterou vystudovala celá řada úředníků a policistů za nestandardních okolností, v neobvykle krátkém čase a bez absolvování předepsaného studijního programu, bylo tudíž tím spíše ve veřejném zájmu žalobci požadovanou informaci poskytnout, a tím přispět k vyšší, či nižší, míře důvěryhodnosti takové veřejně činné osoby, a tím i k veřejné diskuzi. Při této příležitosti žalobce upozornil na rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ze dne 9. 1. 2014, čj. MSP-744/2G13-OT-OSV/7, vydané ve věci odvolání žadatele Ing. T. P., jemuž byly rozhodnutím Krajského soudu v Praze odepřeny informace spočívající v zaslání kopie návrhu na zápis do seznamu znalců týkajícího se PhDr. J. B. U., Ph.D. Dle takto odkazovaného rozhodnutí přitom mj. nemohlo „být pochyb o tom, že soudní znalec je osoba působící ve veřejném životě, a proto lze veřejný zájem na poskytnutí informací souvisejících se vznikem oprávnění vykonávat znaleckou činnost dle zákona o znalcích a tlumočnících, jakými jsou například návrh na jmenování znalcem nebo příslušný vysokoškolský diplom, jednoznačně sledat.“ Žalobcem požadovaná informace se dle jeho přesvědčení tedy nikterak nedotýkala soukromí, ani osobních údajů osoby zúčastněné na řízení jako úřední osoby, tudíž odepření informací nelze odůvodnit s poukazem na ustanovení § 8a zákona č. 106/1999 Sb., ani na ustanovení § 5 a § 10 zákona č. 101/2000 Sb., protože právě pro tento případ se podle žalobce uplatnila výluka uvedená v § 5 odst. 2 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., podle které povinný subjekt jako správce osobních údajů mohl zpracovávat osobní údaje bez souhlasu subjektu údajů, pokud se jedná o osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídaly o jeho veřejné anebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení. Nesouhlas osoby zúčastněné na řízení s poskytnutím takových údajů zde proto neměl podle žalobce žádnou relevanci stejně jako test proporcionality mezi právem na informace a právem na ochranu osobnosti se závěrem ve prospěch práva na ochranu soukromí. V neposlední řadě žalobce zdůraznil, že s obdobnou otázkou se již vypořádal i Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 6. 1. 2016, čj. 5 A 1/2014 - 93, jímž nařídil žalovanému poskytnout jinému žadateli informace o tom,

jakou vysokou školu osoba zúčastněná na řízení vystudovala, na jaké vysoké škole získala své akademické tituly a v jakém oboru. Městský soud v Praze v předmětném rozsudku uvedl, že poskytnutím takové informace došlo k naplnění principu otevřenosti veřejné správy, přičemž informace o dosaženém vzdělání osoby podílející se na výkonu veřejné moci tvoří součást profesní sféry jejího života, která patří do sféry veřejné, a údaj o dosaženém vzdělání konkrétní osoby lze dohledat ve veřejných zdrojích, byl patrný z akademického titulu připojeného ke jménu a jeho poskytnutím nemohla osoba zúčastněná na řízení utrpět žádnou újmu na svých právech. Ačkoliv byl tento rozsudek žalovanému doručen již dne 8. 1. 2016 a je pravomocný, nevzal žalovaný dle žalobce jeho závěry na vědomí, když v obdobné věci žalobce vydal dne 29. 1. 2016 Napadené rozhodnutí.

13. Nezákonnost Napadeného rozhodnutí pak žalobce namítal i ve vztahu k odepření informací požadovaných pod bodem 4) Žádosti o informace. Žalobcem požadovaná informace o členství či kandidatuře osoby zúčastněné na řízení v KSČ jako osoby veřejně činné se dle žalobce týkala ve světle závěrů vyslovených v nálezů Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 517/10 vypořádání se s minulostí, potažmo veřejné sféry, neboť mohla být otázkou veřejného zájmu. Žalobce se ztotožnil s názorem žalovaného, že informaci lze i v návaznosti na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2008, čj. 2 As 71/2007 - 56, odmítnout nejen z důvodů právních, jež jsou taxativně vyjmenovány v § 7 až § 11 zákona č. 106/1999 Sb., nýbrž i z důvodu faktických, které v zákoně z pochopitelných důvodů vyjmenovány nejsou, přičemž typickým faktickým důvodem je situace, kdy povinný subjekt požadovanou informaci nemá. Žalobce však oponoval, že o takový případ v dané věci nešlo, protože žalovaný předmětnou informací disponoval. Nešlo-li zároveň o výluk z poskytnutí takové informace z důvodů podle § 7 až § 11 zákona č. 106/1999 Sb., měl povinný subjekt podle žalobce takovou informaci žalobci poskytnout, a to i v souladu se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2015, sp. zn. 6 As 136/2014. Podle žalobce tedy povinný subjekt informací o případném členství osoby zúčastněné na řízení v KSČ prokazatelně disponoval, což bylo dostatečně zřejmé z toho, že v roce 2013 takovou informaci poskytl jinému žadateli o informace ve věci vyřizované dne 8. 8. 2013 pod čj. KRPA-281000-2/ČJ-2013-0000KR, kdy žádost o informace v této části vzpomínanému žadateli o informace neodmítl. Podle žalobce tedy měl povinný subjekt, potažmo žalovaný, ve skutkově a právně obdobných věcech rozhodovat shodně, a nikoliv odlišně, a neodmítat žalobci poskytnout jím vyžádanou informaci s nepravdivým odůvodněním, že povinný subjekt tuto informaci údajně nemá a mít nemusí.
14. Žalobce na závěr žaloby ohledně práva na informace a podmínek jeho případného omezení rozsáhleji, nicméně bez konkrétních vazeb k žalobou uplatněným žalobním námitkám citoval především z ustanovení Listiny základních práv a svobod, Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i judikatury Nejvyššího správního soudu, a navrhl zrušit Napadené rozhodnutí pro nezákonnost, neboť pro odmítnutí poskytnutí informací požadovaných pod body 3) a 4) Žádosti o informace nebyl podle žalobce dán zákonný důvod.
15. V podání ze dne 15. 4. 2016 se pak žalobce obsáhle zabýval skutečnostmi, které předcházely a nakonec žalobce i vedly k podání Žádosti o informace u povinného subjektu. Žalobce toto své podání uvořil na str. 1 komentářem, že podle stanoviska Veřejného ochránce práv sp. zn. 3589/2006/VOP/KČ není žalobce jako žadatel povinen uvádět důvody svého dotazu. Žalobce však tak dle výslovného prohlášení učinil proto, aby

„předešel účelovému obvinění „ze zneužití práva“ na informace“. Poté na str. 2 – 12 předmětného doplnění žaloby žalobce přikročil k podrobnému vylíčení skutkových okolností primární konfliktní situace žalobce a další osoby s policejní hlídkou a následného vývoje, které ve svých důsledcích vyústily až v podání Žádosti o informace stran osoby zúčastněné na řízení, jenž prý „...účelově zastíral a kryl protiprávní jednání podřízených...“. Žalobce v závěru doplnění žaloby konstatoval, že za dané situace bylo z jeho strany zcela legitimní ptát se na profesní kariéru, profesní minulost, výši platu a další okolnosti týkající se veřejné funkce zastávané osobou zúčastněnou na řízení, zejména stran členství této osoby před 1. 1. 1990 v KSČ, tedy „ve zločinecké a zavrženíhodné organizaci“.

IV. Vyjádření žalovaného, dodatečné částečné poskytnutí informace žalobci povinným subjektem a replika žalobce

16. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 14. 6. 2016 nejprve odkázal na obsah spisu žalovaného, jakož i povinného subjektu, a na odůvodnění Napadeného rozhodnutí a stručně rekapituloval dosavadní průběh řízení. Zároveň žalovaný konstatoval, že se z důvodu nepotřebnosti a nevhodnosti nevyjádří k doplnění žaloby, neboť to jen ilustrovalo ambivalentní vztah žalobce k osobě zúčastněné na řízení.
17. Žalovaný nad rámec odůvodnění Napadeného rozhodnutí oponoval žalobci stran poukazu na jiný případ, kdy informace o členství osoby zúčastněné na řízení v KSČ neměla být povinným subjektem odmítnuta a naopak poskytnuta (ve věci vedené pod čj. KRPA-281000/ČJ-2013-0000KR). Povinný subjekt podle žalovaného ve své odpovědi v tomto odkazovaném případě odpověděl „neviduje se“, a byť byla taková odpověď povinného subjektu

zavádějící,
nelze

přisvědčit tvrzení žalobce, že by se v důsledku tohoto postupu povinného subjektu jednalo o informaci existující v gesci povinného subjektu. Žalovaný tak setrval na závěru, že předmětnou informaci povinný subjekt fakticky nedisponoval a v dané části byl tedy dán důvod pro odmítnutí Žádosti o informace, když účelem informačního práva je poskytovat informace, kterými veřejná správa disponuje nebo by měla disponovat, nikoliv na přání žadatele zjišťovat informace, které orgán veřejné moci nepotřebuje a po jejich poskytnutí by je navíc musel v souladu s právními předpisy zničit.
18. K námitce nezákonnosti odmítnutí poskytnutí informace stran dosaženého vzdělání osoby zúčastněné na řízení žalovaný uvedl, že pro místo ředitele krajského ředitelství policie byl bez další specifikace oboru vzdělání předepsán pouze magisterský stupeň vzdělání, tudíž pro výkon funkce nebyl rozhodující určitý obor vzdělání, natož absolvování konkrétní vysoké školy. Z tohoto důvodu žalovaný neshledal, že by se jednalo o osobní údaj, u něhož je dána výjimka z ochrany dané zákonem č. 101/2000 Sb. Rovněž z provedeného testu proporcionality žalovaný dospěl k závěru, že přínos obecné znalosti o absolvovaném oboru studia a vysoké škole osoby zúčastněné na řízení byl ve vztahu k naplnění účelu informačního práva ve smyslu čl. 17 Listiny základních práv a svobod natolik nízký, že nemohl převážit právo na ochranu soukromí a osobních údajů dané čl. 10 Listiny základních práv a svobod. Žalovaný zdůraznil, že ačkoliv se informace o osobních údajích veřejně činných osob poskytují tam, kde jsou součástí tzv. profesionální sféry dotčené osoby, tedy bezprostředně souvisí s výkonem jeho funkce, nezabývá výkon takové funkce dotčenou osobu práva na soukromí. Žalovaný při té příležitosti kritizoval žalobce se zřetelem k jím prováděným citacím částí rozsudků, které byly dle žalovaného vytrženy z kontextu a paušalizovaly, co vše představuje věc veřejnou. Nepřílehavost a tendenčnost žalovaný žalobci vytkl zejména při citaci nálezu Ústavního soudu I. ÚS 453/03, který se

primárně týkal otázky ochrany osobnosti. Interpretace rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 7 A 1/2011 žalobcem dle názoru žalovaného také nebyla pro projednávaný případ přiléhavá, neboť jím požadované informace se netýkaly profesní kariéry úředních osob, ale jejich činnosti ve sféře sociální.

19. K otázce žalobcem požadované informace ohledně vystudované vysoké školy pak žalovaný uvedl, že pro výkon služby u Policie ČR byla zcela podružná, neboť nebylo rozdílu v tom, na které vysoké škole bylo studium osobou zúčastněnou na řízení absolvováno, protože akademické vzdělání získané na různých vysokých školách mělo z hlediska práva stejnou hodnotu. Použití opačného přístupu by podle názoru žalovaného mohlo v rámci konaných výběrových řízení naopak představovat diskriminaci uchazečů vybíraných podle kritéria konkrétně absolvované vysoké školy. Z tohoto důvodu žalovaný dospěl k názoru, že informace o vystudované vysoké škole nespádaly do profesionální sféry osoby zúčastněné na řízení a bylo tedy pouze na ní, zda takovou informaci zveřejní. Argumentaci namítanou žalobcem s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 1. 2016, čj. 5 A 1/2014 - 93, žalovaný popřel s tím, že je nepřesvědčivá ve vztahu k jím konstatovaným závěrům. Pro poskytnutí informace bylo totiž podle závěrů citovaného rozsudku rozhodující, zda měl příčinnou souvislost s pracovněprávním (služebním) vztahem mezi zaměstnanci (příslušníky) a orgánem státní správy, což nebyl ovšem případ projednávané věci. V té podle žalovaného příčinná souvislost dána nebyla, neboť absolvovaný obor vysokoškolského studia a konkrétní vysoká škola nijak neovlivňovaly obsazení a výkon služby na místě ředitele krajského ředitelství policie. Žalovaný považoval za potřebné rovněž zdůraznit, že Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 25. 3. 2015, sp. zn. 8 As 12/2015, řešil otázku poskytnutí informací o dosaženém stupni vzdělání a odborné praxi, tj. požadavku, který je jak ze strany žalovaného, tak povinného subjektu, obvykle poskytován, nikoliv oboru studia a absolvované vysoké školy, které byly ve vztahu k dotčené osobě předmětem řízení. Navíc Nejvyšší správní soud ve výše odkazovaném rozsudku relevantně k projednávané věci konstatoval, že na žalobcovy otázky sice dopadalo právo na informace, avšak to automaticky neznamenalo, že by k poskytnutí informace mělo dojít, neboť v tomto případě docházelo ke kolizi s ústavně zaručeným právem na soukromí. Žalobce tak dle názoru žalovaného bezdůvodně zkombinoval pojmy dosažený stupeň vzdělání, absolvovaný obor studia a absolvovaná vysoká škola, přičemž nevzal v úvahu všechny kontextové argumenty ohledně dopadu požadovaných informací do profesní sféry osoby zúčastněné na řízení.
20. Žalovaný své vyjádření k žalobě doplnil podáním ze dne 7. 7. 2016, v němž doložil, že povinný subjekt dne 27. 6. 2016 znovu rozhodl o poskytnutí informací požadované pod bodem 3) Žádosti o informace žalobce tak, že informace původně povinným subjektem odmítnuté nyní žalobci v požadovaném rozsahu poskytl.
21. Žalobce v návaznosti na vyjádření žalovaného doručil soudu repliku ze dne 18. 11. 2016. V ní setrval na svých procesních stanoviscích, která do značné míry pouze zopakoval včetně uvedených citací judikatury. Ve vztahu ke skutečnosti, že povinný subjekt nedisponoval informací o členství osoby zúčastněné na řízení v KSČ, žalobce uvedl, že je jen stěží uvěřitelné, že by se nenacházela v osobním spise osoby zúčastněné na řízení, která byla před zřízením Policie ČR příslušníkem Sboru národní bezpečnosti. Podle žalobce si měl povinný subjekt v případě, že touto informací přece jen nedisponoval, takovou informaci opatřit např. dotazem u osoby zúčastněné na řízení tak, jak to naznačuje žalobcem citovaná partie nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 517/10, dle níž „ze

skutečnosti, že ty které orgány veřejné moci předmětným údajem momentálně fakticky - snad - nedisponují, však neplyne, že je tento stav do budoucna neměnný. Tedy, že jej nelze změnit např. vyžádáním si informací od dotyčných jednotlivců jako svých zaměstnanců za účelem dosažení nezbytného ústavně souladného stavu, tj. realizace ústavní povinnosti státu poskytovat informace dle čl. 17 Listiny a čl. 10 Úmluvy; bude ovšem namíste hledat v tomto směru i cesty jiné.“

22. V replice k vyjádření žalovaného konečně žalobce obsáhle, nicméně bez uvedení konkrétních explicitních konsekvencí či jiných implikací do nyní projednávané věci, polemizoval nad zásadním významem práva na informaci a nad potřebností požadovanou informaci obdržet od orgánu veřejné moci bez prodlení, neboť plynutím času se význam požadované informace vytrácí, a to i s četnými odkazy na rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu k výkonu práva na informace a jeho prospěšné roli pro demokratickou společnost. V této souvislosti žalobce toliko obecně konstatoval, že „(n)ezákonným postupem, průtahy a z toho vyplývající nepřiměřenou délkou řízení o (oprávněné) žádosti o informace podané dne 13. 11. 2015, které dodnes zčásti nebyly žalobci poskytnuty, je žalobci neoprávněně bráněno v základním právu podílet se na kontrole činnosti orgánů veřejné moci (a tohoto jednání se dopouští státní orgán, který má dbát na pořádek a bezpečnost ve státě a odhalovat protiprávní jednání jiných)“. Repliku pak žalobce ukončil plnou reprodukcí kritického elektronického příspěvku Martina Schwarze, zveřejněného dne 7. 5. 2012 ve webovém prostředí pod názvem „Svoboda a svobodné informace v ČR, skutečně jen fikce?“, na níž žalobce bez dalšího vysvětlení demonstroval neblahý postup, jakým byla dle jeho názoru vyřizována i jeho oprávněná žádost o informace směřující vůči povinnému subjektu.

V. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

23. Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření k žalobě ze dne 24. 7. 2016 uvedla, že povinný subjekt po podání žaloby přehodnotil Žádost o informace, když poté, co k tomu vyslovila souhlas, poskytl žalobci informaci požadovanou jím pod bodem 3) Žádosti o informace, čili jakou vysokou školu osoba zúčastněná na řízení vystudovala a na jaké vysoké škole a v jakém oboru získala akademické tituly magistr a bakalář, které používá v úředním styku. V této souvislosti osoba zúčastněná na řízení konstatovala, že by nadále mělo být předmětem žaloby pouze odmítnutí poskytnutí informace požadované pod bodem č. 4) Žádosti o informace, čili zdali byla osoba zúčastněná na řízení před 1. 1. 1990 členem nebo kandidátem KSČ, neboť k takovému poskytnutí osoba zúčastněná na řízení opakovaně nedala povinnému subjektu souhlas. V tomto směru tedy osoba zúčastněná na řízení poskytla soudu své vyjádření pouze k částečnému odmítnutí žádosti v rozsahu uvedeném pod bodem 4) Žádosti o informace.
24. Osoba zúčastněná na řízení v dalším textu svého vyjádření v zásadě hájila procesní postup povinného subjektu. Poskytnutím všech požadovaných údajů by podle jejího názoru žalobce získal soubor osobních údajů osoby zúčastněné na řízení jako služebního funkcionáře, kterým by bylo zasaženo do její integrity osobnosti. Osoba zúčastněná na řízení se tak ztotožnila s názorem povinného subjektu obsaženým v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí, v němž se povinný subjekt opřel o názor Ústavního soudu ČR obsažený v usnesení ze dne 18. 12. 2014, sp. zn. III. 156/02, že právo na informace nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti a zvědavosti. Jedná se o právo v politickém slova smyslu na takovou informaci, kterou člověk žijící ve státě potřebuje k tomu, aby prakticky dosažitelné míře znal, co se děje na veřejnosti v jeho

okolí. V daném případě bylo tedy dle názoru osoby zúčastněné na řízení zřejmé, ač toto není explicitně vyjádřeno, že Žádost o informace směřovala ke zjištění citlivých osobních údajů osoby zúčastněné na řízení, a to jak co se týče kompletního rozsahu průběhu služby, citlivých osobních údajů ohledně dosaženého vzdělání, údajů o politické příslušnosti, ohledně případných kázeňských přestupků, služebního příjmu. Ze struktury Žádosti o informace bylo zřejmé, že nic nenasvědčovalo zájmu žalobce jen o zjištění hospodaření s veřejnými prostředky státu, ale záměrem jeho žádosti bylo získat komplexní informace o osobě zúčastněné na řízení, přičemž rozsah těchto informací přesáhl zřetelně účel, pro jaký byl koncipován zákon č. 106/1999 Sb. Z kontextu žádosti lze tudíž zaznamenat zcela jiný účel, než k jakému má přístup k informacím sloužit, když právo na informace je koncipováno jako právo politické. Osoba zúčastněná na řízení v této souvislosti uzavřela, že v rámci hodnocení kritéria potřebnosti požadované informace bylo třeba posoudit, zda poskytnutí odmítnutých údajů bylo ještě schopné rozumně přispět k účelu, kterým je „možnost účasti na veřejném životě a možnost ovlivňovat veřejné mínění, a v důsledku toho i správu věcí veřejných, zejména kontrolu nakládání s veřejnými prostředky“. Pro projednávaný případ osoba zúčastněná na řízení dosažení tohoto účelu neshledal a uvedla, že žalobce Žádostí o informace sledoval pouze svůj soukromý zájem, nikoliv zájem veřejný.

25. Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření dále konstatovala, že ze žaloby plyne, že Žádost o informace nebyla žalobcem uplatněna ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., tj. pro uspokojení potřeby po informacích, nýbrž se stala zástupným prostředkem k potrestání povinného subjektu za jeho údajně nesprávný úřední postup, respektive prostředkem šikany, a tak byla v plném rozsahu způsobilá k odmítnutí podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., neboť žalobce se jejím podáním dopustil zneužití práva ve smyslu, jak je vyloženo jím odkazovanými rozhodnutími Nejvyššího správního soudu.
26. V projednávaném případě bylo podle osoby zúčastněné na řízení nutné dát přednost ochraně její osobnosti před svobodným přístupem k informacím jakožto právem politickým. Právo na ochranu soukromí má přitom i osoba veřejně činná, jakou je i osoba zúčastněná na řízení. Poskytnutí informace o členství či kandidatuře v KSČ před 1. 1. 1990 tak podle osoby zúčastněné na řízení v žádném případě nemůže obstát z hlediska dopadů, které zpřístupnění takových informací přináší do soukromí osoby zúčastněné na řízení, čili že jí zasáhne způsobem více než zásadním. V projednávaném případě byla navíc převážná většina požadovaných informací o osobě zúčastněné na řízení poskytnuta, přičemž povinným subjektem částečně odmítnutá informace je s ohledem na rozsah požadovaných informací marginální, proto je třeba upřednostnit právo na ochranu soukromí uvedeného subjektu. Osoba zúčastněná na řízení rovněž podrobila kritice odkazy žalobce na nálezy Ústavního soudu, jimiž tento argumentoval ve prospěch poskytnutí informací, v tom směru, že závěry z citovaných nálezů byly vytrženy z kontextu. V této souvislosti především zmínila, že za legitimní nemůže být považováno zveřejnění difamační informace o jiné osobě působící ve veřejném životě (nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2007, sp. zn. IV. ÚS 23/05), resp. že použití odkazu na nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/10 bylo ze strany žalobce na projednávanou věc zcela nepřipadné, protože se v něm jednalo o právo na informaci o členství soudců v KSČ.
27. Osoba zúčastněná na řízení zároveň upozornila, že pokud tedy žalobce jakožto žadatel směřuje poskytnutí informace do let před rokem 1990, nemá žádná taková informace jakoukoliv vypovídající hodnotu o předpokladech k výkonu současných funkcí.

28. Osoba zúčastněná na řízení rovněž dodala, že uvedená informace mimo to představuje citlivý údaj ve smyslu § 4 písm. a) a b) zákona č. 101/2000 Sb., konkrétně údaj o politických postojích, kterým povinný subjekt nedisponuje, protože žádný obecně závazný právní předpis mu neukládá povinnost takovou informaci shromažďovat a zpracovávat. Naopak povinný subjekt má k dispozici stanovisko osoby zúčastněné na řízení, že tuto informaci povinnému subjektu neposkytne, neboť k poskytnutí takové informace není zákonem stanovený důvod, přičemž povinný subjekt není oprávněn bez souhlasu osoby zúčastněné na řízení tento citlivý údaj zpracovávat. V dalším textu na str. 11 svého vyjádření ovšem osoba zúčastněná na řízení uvedla, že dodatečně vyslovila svůj souhlas k poskytnutí svých osobních údajů požadovaných žalobcem pod bodem 3) Žádosti o informace, k poskytnutí údajů uvedených pod bodem 4) Žádosti o informace však osoba zúčastněná na řízení opakovaně souhlas nedala.
29. Osoba zúčastněná na řízení konečně v rámci svého vyjádření k žalobě také odkazovala na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na jeho rozsudek ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/2012 - 62, dle něhož *„(o)depřít poskytnutí (informace) by v daném konkrétním případě bylo možno pouze na základě principu zákazu zneužití práva, pokud by se ukázalo, že žádost o informace o odměně ředitele školy, již je jinak třeba bez dalšího vyhovět, má v konkrétním případě za cíl poškodit jej (např. jej šikanovat, vydírat, vyprovokovat vůči němu nenávisť apod.)...“*. Přitom zdůraznila, že v projednávaném případě je tento účel zcela zřejmý a očividný, když žalobce podáním Žádosti o informace sledoval cíle od veřejného zájmu odlišné a *„mnohem méně bohubilé“*.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

30. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Identifikoval přitom rovněž vady, k nimž byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti. O podané žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, když byly pro takový postup dány předpoklady stanovené v § 76 odst. 1 s. ř. s.
31. Městský soud v Praze předesílá, že povinný subjekt v průběhu řízení o projednávané věci dne 7. 7. 2016 znovu rozhodl o části žalobcem podané Žádosti o informace svým rozhodnutím čj. KRP-457805-11/ČJ-2015-0000KR tak, že žalobci poskytl informace, které žalobce požadoval pod bodem 3) Žádosti o informace. Povinný subjekt tedy žalobci v jeho Žádosti o informace v této části vyhověl, když předtím Prvostupňovým rozhodnutím (postupem později aprobevaným Napadeným rozhodnutím žalovaného), poskytnutí požadovaných informací žalobci odmítl. Povinný subjekt tedy ve výsledku poskytl všechny žalobcem požadované informace stran osoby zúčastněné na řízení, o něž žalobce v podané Žádosti o informace žádal, a to s výjimkou informací týkajících se bodu 4) podané žádosti, tedy informací o tom, zda byla osoba zúčastněná na řízení přede dnem 1. 1. 1990 členem nebo kandidátem KSČ.
32. Jakkoli v důsledku uvedeného postupu povinného subjektu podle všeho není mezi účastníky nadále sporu o tom, že poskytnutí informací požadovaných pod bodem 3) Žádosti o informace nemohlo být v režimu zákona č. 106/1999 Sb. žalobci odepřeno, soud nemohl se zřetelem k principům vyplývajícím z § 75 odst. 1 s. ř. s. od posouzení uvedené

otázky ustoupit, a to přesto, že žalobci byla v mezidobí povinným subjektem požadovaná informace poskytnuta.

33. Soud připomíná, že žalobce pod bodem 3) podané Žádosti o informace požadoval sdělení informací o tom, jakou vysokou školu osoba zúčastněná na řízení vystudovala a na jaké vysoké škole a v jakém oboru získala osoba zúčastněná na řízení akademické tituly magistr a bakalář, které používá v úředním styku.
34. Správní soudy v minulosti opakovaně judikovaly, že údaje o dosaženém vzdělání a odborné praxi zaměstnanců veřejné správy náleží z hlediska zákona č. 106/1999 Sb. také do veřejné sféry, jsou důvodně předmětem veřejného zájmu a jsou způsobilé přispět k veřejné diskusi. Na požadované údaje tedy dopadá právo na informace zaručené v čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Správní soudy přitom ve svých rozhodnutích potvrdily, že poskytnutí těchto informací v režimu zákona č. 106/1999 Sb. přitom ob stojí i v testu proporcionality, jenž je třeba provést se zřetelem ke střetu s právem na ochranu osobních údajů. Výslovně přitom uzavřely, že informace o dosaženém vzdělání a odborné praxi zaměstnanců veřejné správy patří do rozsahu pojmu „veřejná a úřední činnost“ obsaženého v § 5 odst. 2 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb. Předmětné informace vypovídají o základních předpokladech pro výkon zastávané funkce ve veřejné správě (a to jak v obecné rovině, tak v konkrétním případě). Veřejný zájem na poskytnutí požadovaného typu informací o zaměstnancích veřejné správy proto podle ustálené rozhodovací praxe převažuje nad zájmem na ochraně soukromí dotčených osob, když zásah do soukromí je pouze omezený a zcela přiměřený. Městský soud v Praze v tomto směru poukazuje především na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015, čj. 8 As 12/2015 - 46, s nimiž se zcela ztotožňuje a pro větší stručnost na ně na tomto místě v plném rozsahu odkazuje, přičemž neshledává důvodu se od nich ani v posuzované věci odchýlovat.
35. Soud zdůrazňuje, že již v žalobcem odkazovaném rozsudku ze dne 6. 1. 2016, čj. 5 A 1/2014 - 93, uvedená východiska aplikoval právě na případ žádosti (jiného žadatele) o zcela shodné informace, jaké žalobce požadoval v nyní posuzované věci, tedy informace týkající se sdělení, jakou vysokou školu osoba zúčastněná na řízení vystudovala, na jaké vysoké škole získala své akademické tituly a v jakém oboru. Vycházeje ze závěrů popsaných ve výše označeném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015, čj. 8 As 12/2015 - 46, dospěl přitom Městský soud v Praze i po provedeném testu proporcionality k závěru, že požadované informace je třeba k žádosti podané v režimu zákona č. 106/1999 Sb. poskytnout a rozsudkem jejich poskytnutí povinnému subjektu nařídil.
36. Soud přitom neshledal důvodu se od předmětných závěrů, vyslovených ve vztahu k požadavku týkajícímu se těchto informací ohledně téže veřejně činné osoby (osoby zúčastněné na řízení), jejichž poskytnutí se v nyní posuzované věci domáhá i žalobce, jakkoli odchýlovat. Lze ostatně předpokládat, že právě v důsledku právního názoru vyjádřeného v předmětném rozsudku Městského soudu v Praze povinný subjekt dodatečně přistoupil k poskytnutí požadovaných informací žalobci po podání žaloby.
37. Se zřetelem k tomu, že v důsledku výše popsaných okolností není posouzení otázky nároku žalobce na poskytnutí předmětných informací požadovaných pod bodem 3) Žádosti o informace fakticky nadále sporné, soud na závěry vyslovené v rozsudku čj. 5 A 1/2014 - 93 pro větší stručnost v plném rozsahu odkazuje a uzavírá, že žalovaný zatížil Napadené rozhodnutí vadou spočívající v nesprávném posouzení rozhodné právní otázky,

pokud potvrdil postup povinného subjektu, jenž původně poskytnutí těchto informací žalobci odepřel.

38. Soud dále přistoupil k posouzení zákonnosti postupu žalovaného spočívajícího v odepření poskytnutí informací požadovaných žalobcem pod bodem 4) podané Žádosti o informace, tj. informací o tom, zda byla osoba zúčastněná na řízení přede dnem 1. 1. 1990 členem nebo kandidátem KSČ.
39. Žalobce v této souvislosti namítal nezákonnost Napadeného rozhodnutí a trval na tom, že požadovaná informace o členství či kandidatuře osoby zúčastněné na řízení v KSČ, čili slovy žalobce „*ve zločinecké a zavrženíhodné organizaci*“, jako osoby veřejně činné se týkala se zřetelem k závěrům vysloveným v nálezu Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/10, vypořádání se s minulostí, potažmo veřejné sféry, a byla tak otázkou veřejného zájmu. Žalobce přitom rozporoval, že by povinný subjekt předmětnou informací ohledně osoby zúčastněné na řízení nedisponoval, a měl za to, že nešlo o situaci, kdy by povinný subjekt požadovanou informací neměl. Nešlo-li zároveň o vyluku z poskytnutí takové informace z důvodů podle § 7 až § 11 zákona č. 106/1999 Sb., měl tedy povinný subjekt takovou informaci žalobci poskytnout. Existenci této informace žalobce dovozoval mj. z toho, že povinný subjekt v roce 2013 takovou informaci poskytl jinému žadateli o informace ve věci vyřizované dne 8. 8. 2013 pod čj. KRPA-281000-2/ČJ-2013-0000KR, a že žádost o informace v této části vzpomínanému žadateli o informace neodmítl. Podle žalobce tedy měl povinný subjekt, potažmo žalovaný, ve skutkově a právně obdobných věcech rozhodovat shodně, a nikoliv odlišně, a neodmítat žalobci poskytnout jím vyžádanou informaci s nepravdivým odůvodněním, že povinný subjekt tuto informaci údajně nemá a mít nemusí. V replice přitom žalobce poukazoval na to, že i pokud by povinný subjekt touto informací o osobě zúčastněné na řízení přece jen nedisponoval, byl povinen ve světle závěrů vyslovených v nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 517/10 takovou informaci opatřit.
40. Soud se zřetelem k níže uváděným důvodům reflektujícím ustálené judikatorní závěry k charakteru informace o členství veřejně činné osoby v KSČ žalobci přisvědčuje, že poskytnutí jím požadované informace nebylo možné na daném skutkovém půdorysu odepřít s poukazem na ochranu (citlivých) osobních údajů osoby zúčastněné na řízení. Soud současně z níže popsanych důvodů uzavřel, že důvodem odepření požadované informace nemohla být ani povinným subjektem a žalovaným tvrzená nedisponibilita žalobcem požadované informace.
41. Soud předesílá, že Ústavní soud se ve své rozhodovací praxi opakovaně vyjádřil k poskytování informací o členství veřejně činných osob v KSČ v režimu zákona č. 106/1999 Sb.
42. V nálezu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/10, týkajícím se poskytování takových informací povinnými subjekty o soudcích, Ústavní soud podrobně vyložil důvody, pro které se přiklonil k závěru, že poskytování informací o členství soudců coby veřejně činných osob v KSČ nemůže být v režimu zákona č. 106/1999 Sb. odepíráno s poukazem na ochranu soukromí, resp. ochranu osobních údajů dotčených osob.
43. Ústavní soud se přitom se vši podrobností věnoval posouzení otázek, které jsou z dále rozvedených důvodů relevantní i pro posouzení v nyní řešené věci. Ústavní soud především v uvedeném nálezu detailně vysvětlil důvody, pro které byl přesvědčen, že tento typ informace o minulosti veřejně činné osoby náleží do sféry veřejné, a vyložil, že

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

poskytnutí uvedených informací ob stojí i z hlediska poměřování v kolizi stojícího základního práva na informace a základního práva na ochranu soukromí.

44. Ústavní soud k této úvaze vedly závažné společenské důsledky předchozího monopolního působení KSČ v době nesvobody. Přestože pouhé členství v KSČ zdaleka ne ve všech případech představovalo aktivní prosazování komunistického režimu, přesto v případě členství v KSČ „nelze přehlédnout - jak uvedl případně ÚS ve svém historicky prvním nálezu (nález ze dne 21. 12. 1993, sp. zn. Pl ÚS 19/93...) - že tito jednotlivci nadále zůstávali členy organizace, jejíž vedení a politická praxe se stále zřetelněji rozcházely nejen se základními hodnotami lidskosti a demokratického právního státu, ale i s vlastními programy a zákony. Tedy, členy organizace s vedoucí rolí "v takovém režimu, v němž jen málokdo nevěděl, že volby nejsou volbami, strany nejsou stranami, demokracie není demokracií a právo není právem - přinejmenším ve smyslu právního státu, protože aplikace práva byla politicky schizofrenní, rozštěpená všude tam, kde vstupoval do hry politický zájem vládnoucích." ... V takových případech lze proto hovořit o pasivním prosazování komunistického režimu (ať již pramenilo z jakéhokoli motivu). Již samotné členství jednotlivce v komunistické straně ji v jistém smyslu legitimizovalo, nepřímou podporovalo. To platilo i proto, že dle veřejně dostupných zdrojů činil kupříkladu k 1. lednu 1989 počet členů a kandidátů strany patrně 1 701 085 (srov. např. http://www.sds.cz/docs/prectete/eknihy/kvcr/kvcr_22.htm).“ Ústavní soud tak akcentoval existenci závažného společenského zájmu veřejnosti na informaci i stran prostého členství či kandidatury na členství v KSČ v dobách nesvobody s implikacemi a přesahem do fungování veřejné moci v době po roce 1989. Především k této pasivní poloze podpory fungování komunistického režimu v témž nálezu Ústavní soud připomenul stále velmi aktuální slova Karla Jasperse (Otázka viny, Příspěvek k německé otázce, Academia, Praha, 2006), který rok po 2. světové válce mj. napsal, že „(j)e rozdíl mezi aktivními a pasivními. Lidé politicky činní a uskutečňující politiku strany, vedoucí a propagandisté, jsou vinni. Jestliže se nestali zločinci, mají přece vzhledem ke své aktivitě pozitivně určitelnou vinu. Avšak každý z nás má vinu, pokud zůstal nečinný ... pasivita ví, že je morálně vinna každým selháním, které zanedbává povinnost chopit se jakékoli možné aktivity k ochraně ohrožených, k ulehčení bezpráví, k odpírání zlu. V bezmocném podrobení zůstávalo vždy volné pole pro aktivitu, která sice nebyla bez nebezpečí, ale při obezřetnosti mohla být účinná. Jednotlivec bude muset uznat, že promeškal-li úzkostlivě tuto příležitost, je morálně vinen. Slepota vůči neštěstí druhých, tato chybějící fantazie srdce, a vnitřní nedotčenost viděným zlem, toť morální vina. ... Morální vina, spočívající v tom, že jsme se vnějškově přizpůsobili, souputnictví, je v té či oné míře společná nám mnohým. Kvůli životním možnostem, aby neztratili své strany a konali jiné činy nominální příslušnosti. Nikdo pro to nenajde naprostou omluvu, zvláště připomeneme-li si, že bylo mnoho Němců, kteří k takovému přizpůsobení nepřikročili a vzali na sebe skutečně všechny nevýhody...“. Ústavní soud přitom výslovně uvedl, že si „uvědomuje..., že dělicí čarou slušnosti a neslušnosti u toho kterého člověka v totalitním režimu není - či nemusí být - toliko členství v KSČ k 17. 11. 1989, leč jeho celkové chování v uvedené době. Nicméně, samo členství v KSČ znamenalo - ať už fakticky či u některých jen opticky - personifikační spojení s touto stranou a její - svého druhu - legitimizací doma i v zahraničí. To bylo dáno již tím, že členy či kandidáty KSČ bylo v té době cca 1 700 000 občanů; připočtou-li se k tomu i jejich blízcí rodinní příslušníci, lze dovozovat, že se KSČ mohla opírat o tvrzenou, touto formou vyjádřenou, podporu téměř poloviny občanů tehdejšího Československa. (...) Jejich morální spoluodpovědnost za existenci protiprávního komunistického režimu lze tedy stěží eliminovat (srov. preambuli a § 1 zákona č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu)“.

Uzavřel přitom, že uvedené závěry platí tím spíše pro osoby, na nichž komunistický režim svoji represivní politiku do značné míry stavěl.

45. Městský soud v Praze pro větší stručnost na obsáhlé odůvodnění předmětného nálezu, s nímž se zcela ztotožňuje, odkazuje a níže popisuje důvody, pro které je třeba v něm uvedené závěry aplikovat obdobně i na případ osoby zúčastněné na řízení.
46. Soud podotýká, že dle stanoviska Ústavního soudu vyjádřeného v předmětném nálezu platí, že *„(v)ěřejnost má právo být informována, což je základní právo v demokratické společnosti, které se může za určitých okolností dotýkat i soukromého života osob veřejně činných. Z hlediska předmětného údaje (o členství soudce v KSČ – pozn. soudu) se právě o toto jedná. Jak bylo totiž shora vyargumentováno, subjektem údajů byla osoba veřejně činná (soudce), požadovaná informace spadá do sféry diskuse o více důležitých veřejných zájmech a nedotýká se výlučně detailů soukromého života subjektu údajů.“* Takto Ústavním soudem vytyčené parametry hodnocení veřejnosti přístupné sféry soukromého života osob veřejně činných je přitom podle soudu možné aplikovat i na projednávaný případ. Platí totiž, že naposledy dva uvedené předpoklady jsou jak v Ústavním soudem posuzovaném případě, tak v nyní projednávané věci, totožné, tedy požadovaná informace (členství, resp. kandidatura v KSČ) spadá do sféry diskuse o více veřejných zájmech a předmětná informace se nedotýká výlučně detailů soukromého života jmenovaného.
47. Klíčovou se tak pro posouzení projednávané věci jeví otázka naplnění prvního z uvedených předpokladů, tedy posouzení, zda lze osobu zúčastněnou na řízení považovat za osobu veřejně činnou.
48. Soud v tomto směru podotýká, že dosavadní judikatura za osoby veřejně činné označila vedle soudců např. ministry a poslance, dále pak ale např. i členy tříčlenného senátu kárné komise České advokátní komory (ohledně naposledy zmíněných viz recentní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2018, čj. 4 As 330/2018 - 57). Nejvyšší správní soud také v této souvislosti v rozsudku ze dne 25. 3. 2015, čj. 8 As 12/2015 - 46, dospěl k závěru, že *„(z)ájem na transparentnosti veřejné správy a její kontrole existuje nejen u osob, které reprezentují daný úřad navenek a s nimiž si veřejnost spojuje daný úřad na základě jejich vystupování v médiích, ale i u dalších osob, které se na výkonu veřejné správy podílejí. Nadto nelze přehlédnout, že funkce, u nichž stěžovatel odmítl poskytnout sporné údaje, nebyly nevýznamné z hlediska podílu na rozhodovací činnosti. Jednalo se o bývalé předsedy a místopředsedy stěžovatele, ředitele sekcí a členy rozkladových komisí, kteří byli současně zaměstnanci stěžovatele...“*. V rozsudku ze dne 20. 9. 2018, čj. 10 As 345/2017 - 73, přitom dovodil, že osobou, kterou lze považovat za osobu veřejně činnou, může být i řadový příslušník Policie ČR (k problematice veřejné kontroly činnosti příslušníků Policie ČR srov. rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, čj. 1 As 229/2014 - 48).
49. V tomto ohledu pak soud za situace, kdy osoba zúčastněná na řízení zastávala funkci krajského ředitele Policie hlavního města Prahy, tedy exponovanou funkci v bezpečnostním sboru, nepochyboval o tom, že v případě osoby zúčastněné na řízení je splněna i tato podmínka. Osobu zúčastněnou na řízení je třeba ve světle vyložených závěrů považovat za osobu veřejně činnou, u níž lze s ohledem na její postavení plně aplikovat všechna východiska předestřená Ústavním soudem ve věci soudců. Žalovaný ani osoba zúčastněná na řízení ostatně v tomto směru nepoukázali na žádné konkrétní důvody, pro

které by snad osobu zúčastněnou na řízení, zastávající jednu z nejexponovanějších funkcí v rámci Policie ČR, nebylo lze považovat za osobu veřejně činnou.

50. Zdejší soud je přesvědčen, že není dán žádný rozumný důvod, pro který by nebylo lze závěry vyslovené Ústavním soudem ve věci soudců aplikovat i na případ vrcholného funkcionáře bezpečnostního sboru. Soud v tomto směru nepochyboval o tom, že míra veřejného zájmu na přístupu k takovému typu informace ve vztahu k osobě, jež je z titulu své funkce oprávněna zasáhnout do práv adresátů veřejné moci neméně intenzivně, jako představitel soudní moci, je přinejmenším identická jako v případě řešeném Ústavním soudem.
51. Lze doplnit, že otázku, zda lze osobu zúčastněnou na řízení považovat za veřejně činnou osobu, ostatně již zdejší soud kladně zodpověděl ve výše odkazovaném rozsudku čj. 5 A 1/2014 - 93.
52. Obrana žalovaného pak za této situace nemohla se zřetelem k závěrům vysloveným ve výše označených rozhodnutích Ústavního soudu spočívat ani v tom, že se v projednávané věci jednalo o (citlivé) údaje osoby zúčastněné na řízení, na které dopadala výluka z poskytování informací ve smyslu § 8a zákona č. 106/1999 Sb., když je zjevné, že totožný zájem o informace týkající se komunistické minulosti dnešních vysokých funkcionářů Policie ČR je seznatelný i v projednávané věci.
53. Zdejší soud ostatně již ve svém rozsudku ze dne 27. 4. 2017, čj. 11 A 141/2015 - 63, odmítl údaj o členství/kandidatuře v KSČ v době nesvobody považovat za citlivý údaj s tím, že nepředstavuje údaj o politických postojích veřejně činné osoby. V této souvislosti zdejší soud v odůvodnění uvedeného rozsudku uzavřel, že *„údaj o případném členství dotčené osoby v KSČ přede dnem 1. 1. 1990 pak není údajem o politických postojích subjektů údajů dle § 4 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů, a tudíž "citlivým údajem" dle tohoto ustanovení, který nelze bez souhlasu subjektů údajů zpracovávat, a tak ani poskytnout. Zohlednit je nutno právo veřejnosti být informována o činnosti tzv. osob veřejného zájmu, tedy o údajích souvisejících s jejich veřejnou či úřední činností, funkčním nebo pracovním zařazením (což je i údaj o členství v KSČ v době nesvobody).“*
54. Soud proto ve světle všech výše uvedených závěrů konstatuje, že žalobcem požadovaná informace o členství či kandidatuře osoby zúčastněné na řízení coby veřejně činné osoby v KSČ v době nesvobody není vyloučena z poskytnutí informací v režimu zákona č. 106/1999 Sb. z důvodu ochrany soukromí, resp. ochrany osobních údajů dle § 8a tohoto zákona.
55. Jak bylo uvedeno výše v části II. tohoto rozsudku, žalovaný nicméně postavil své meritorní posouzení v Napadeném rozhodnutí na závěru, že povinný subjekt požadovanou informací nedisponoval a ani nebyl povinen jí disponovat, a proto ji nebyl dle § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. poskytnout.
56. Městský soud v Praze připomíná, že podle § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. platí, že *„povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací“*.
57. Městský soud v Praze úvodem konstatuje, že podle čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod lze svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnost. Formální

podmínkou, která ze zmíněného pravidla stanoveného ústavním pořádkem vyplývá, tedy je požadavek zákonného stanovení důvodu pro neposkytnutí informace.

58. Na druhé straně je třeba uvést, že Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi opakovaně dovodil možnost (resp. nutnost) odmítnout žádost o informace i z nepsaného, tzv. faktického důvodu. Takovým faktickým důvodem odepření informace připuštěným Nejvyšším správním soudem je přitom mj. i neexistence informace.
59. Předmětné ustanovení § 2 odst. 4 bylo do zákona č. 106/1999 Sb. včleněno zákonem č. 61/2006 Sb., kterým se mění zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), ve znění zákona č. 81/2005 Sb., a zákon č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů. Ze zvláštní části důvodové zprávy k předmětnému ustanovení se přitom podává, že „*povinný subjekt je povinen poskytovat pouze ty informace, které se vztahují k jeho působnosti, a které má nebo by měl mít k dispozici. Naopak režim zákona o svobodném přístupu k informacím nestanovuje povinnost nové informace vytvářet či vyjadřovat názory povinného subjektu k určité problematice. Toto ustanovení nemá v žádném případě sloužit k nepřiměřenému zužování práva na informace, má pouze zamezit žádostem o informace mimo sféru zákona - zvláště časté jsou v této souvislosti žádosti o právní analýzy, hodnocení či zpracování smluv a podání - k vypracovávání takových materiálů nemůže být povinný subjekt nucen na základě své informační povinnosti, neboť taková úprava by byla zcela proti původnímu smyslu tohoto institutu. Pokud má být taková povinnost stanovena, musí tak učinit zvláštní zákon samostatnou úpravou (např. § 139 zákona č. 500/2004 Sb.). Naopak pokud již povinný subjekt určitý dokument vypracoval, a má tedy informace k dispozici, je povinen ji poskytnout. Podobně nebrání toto ustanovení vyhovět žádostem o výtahy z databází či části dokumentů*“ (sněmovní tisk č. 991, 4. volební období 2002-2006, digitální repozitář, www.psp.cz)
60. Správní soudy ve vztahu k předmětnému ustanovení dovodily, že § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. upravuje tři samostatné okruhy situací (srov. rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2010, čj. 1 As 28/2010 - 86, č. 2128/2010 Sb. NSS). Jejich jednotícím prvkem je to, že se týkají žádosti o informace, které dosud neexistují, a povinný subjekt by je musel teprve vytvořit, aby mohl žádosti vyhovět (shodně viz *Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016*).
61. V rozsudku č. 2128/2010 Sb. NSS Nejvyšší správní soud akcentoval, že ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. je třeba vykládat dle jeho účelu, jímž je bránit povinné subjekty před tím, aby se na ně žadatelé v režimu uvedeného zákona obraceli s žádostmi o zaujetí stanoviska v blíže specifikované věci, provedení právního výkladu, vytvoření či obstarání nové informace, již povinný subjekt nedisponuje a není povinen jí disponovat apod.
62. Rozhodovací praxe správních soudů tedy stojí ve vztahu ke všem důvodům odmítnutí informace dle uvedeného ustanovení na závěru, že při aplikaci § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. je třeba žádost o informace odmítnout rozhodnutím, vydaným podle § 15 odst. 1 tohoto zákona (předmětné ustanovení je tedy chápáno jako specifický důvod pro odmítnutí žádosti o informace). Současně správní soudy konstantně judikují, že z hlediska hmotněprávního pak může být žádost odmítnuta, jsou-li splněny dvě podmínky:

požadovaná informace u povinného subjektu neexistuje (nebyla vytvořena, resp. zaznamenána ve smyslu § 3 odst. 3 zákona, případně v době podání žádosti u povinného subjektu již „neexistuje“) a současně povinný subjekt nemá zákonnou povinnost danou informací disponovat.

63. Zdejší soud na tomto místě pro stručnost odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2015, čj. 3 As 115/2014 - 29, či ze dne 11. 12. 2014, čj. 3 As 55/2014 - 33.
64. Soud však v tomto směru dále nepřehlédl, že Ústavní soud k aplikaci § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. na půdorysu žádosti o informaci ohledně členství či kandidatury veřejně činných osob v KSČ v nálezu ze dne 8. 11. 2011, sp. zn. IV. ÚS 1642/11 zdůraznil, že povinný subjekt je v takovém případě povinen požadovanou informaci poskytnout i tehdy, pokud jí sám nedisponuje, přičemž je v takové situaci povinen předmětnou informaci sám obstarat. Nejvyšší správní soud poté v téže věci vydal rozsudek ze dne 30. 11. 2011, čj. 3 As 10/2009 - 181, v němž (vycházející ze závěrů vyslovených v nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1642/11) potvrdil a upřesnil závěry obsažené v žalobcem i žalovaným zmiňovaném nálezu Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/10, tak, že informaci, v daném kontextu informaci o komunistické minulosti veřejně činné osoby, musí žádostí oslovený povinný subjekt (v daném případě soud) poskytnout i tím, že by tuto informaci sám vyhledal a vydal. V odůvodnění nálezu Ústavní soud zejména konstatoval, že z nálezu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/10, „*zřetelně plyne právní názor Ústavního soudu, podle něhož měly být stěžovateli jím požadované informace poskytnuty, čemuž není způsobitelné bránit ani tvrzení (navíc nepodložené), že povinný subjekt jimi nedisponuje. V takovém případě měl dle Ústavního soudu povinný subjekt vyvinout snahu o získání požadovaných informací. ... V kontextu celého odůvodnění nálezu lze ... zmínku o „jiných cestách“ vnímat jako závaznou pobídku, aby byly použity i další (nikoliv „pouze jiné“) způsoby zveřejnění informací o bývalém členství soudců v KSČ.*“
65. Soud nepřehlédl, že i dle relevantních doktrinárních závěrů „*se ovšem jedná o specifickou situaci, kdy povaha požadované informace (její „společenská závažnost“) odůvodnila i povinnou vyhledávací aktivitu osloveného povinného subjektu. V žádném případě však tento závěr ÚS nelze zobecnit (ani ÚS takto v posledně zmíněném nálezu neuvažuje) a mít za to, že vyhledána musí být jakákoli informace, pokud se vztahuje k působnosti povinného subjektu, aniž by jí povinný subjekt disponoval či měl povinnost disponovat. V tomto smyslu je nutné závěr ÚS vnímat jako závěr týkající se specifické povahy informace, který v této části další reflexe v judikatuře správních soudů v podstatě nedoznal.*“ (blíže viz Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, komentář k § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb.).
66. Soud nicméně neshledal rozdíl mezi společenskou závažností informace o členství či kandidatuře soudců v KSČ na straně jedné, a společenskou závažností téže informace stran jiných veřejně činných osob, kterým je svěřen výkon veřejné moci, na straně druhé, zvláště pak v případě, kdy taková osoba zastává jednu z vrcholných funkcí v rámci Policie ČR.
67. Zdejší soud je tak nucen plně přisvědčit žalobci, který ve své replice k vyjádření žalovaného namítal, že povinný subjekt měl v případě, že předmětnou informací o osobě zúčastněné na řízení přece jen nedisponoval, takovou informaci opatřit např. dotazem u osoby zúčastněné na řízení, popř. jiným způsobem tak, jak k tomu vybídl Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/10, když konstatoval, že „*ze skutečnosti, že ty*

které orgány veřejné moci předmětným údajem momentálně fakticky - snad - nedisponují, však neplyne, že je tento stav do budoucna neměnný. Tedy, že jej nelze změnit např. vyžádáním si informací od dotyčných jednotlivců jako svých zaměstnanců za účelem dosažení nezbytného ústavně souladného stavu, tj. realizace ústavní povinnosti státu poskytovat informace dle čl. 17 Listiny a čl. 10 Úmluvy; bude ovšem namísteš hledat v tomto směru i cesty jiné.“ Instrukci Ústavního soudu nicméně v tomto případě jak povinný subjekt, tak žalovaný bez zjevných důvodů ignorovali

68. Povinný subjekt i žalovaný se tedy ve světle výše vyložených úvah nemohli účinně bránit poskytnutí informace požadované žalobcem pod bodem 4) Žádosti o informace tak, jak to žalovaný činil v rámci odůvodnění Napadeného rozhodnutí.
69. Nad rámec žalobcem uplatněných žalobních námitek soud zjistil, že Napadené rozhodnutí trpí zásadními vadami, ke kterým soud přihlíží *ex officio* postupem dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy aniž by na ně v rámci žaloby žalobce výslovně upozornil.
70. Soud nepřehlédl, že pokud jde o odůvodnění postupu podle § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., žalovaný bez dalšího vyšel ze stanoviska povinného subjektu uvedeného na str. 7 Prvostupňového rozhodnutí, dle něhož povinný subjekt požadovanou informací nedisponuje. Dále se pak již jen omezil na konstatování, že povinný subjekt vede ohledně jmenovaného osobní spis, a uvedl, že jedním z předpokladů pro výkon služby ve smyslu § 3 malého lustračního zákona bylo splnění podmínky, že občan nebyl v době od 25. 2. 1948 do 17. 11. 1989 ve funkci tajemníka KSČ od okresního nebo jemu naroveň postaveného výboru výše, členem předsednictva těchto výborů, členem ústředního výboru KSČ, členem Byra pro řízení stranické práce v českých zemích nebo členem Výboru pro řízení stranické práce v českých zemích. Žalovaný tedy v Napadeném rozhodnutí v tomto ohledu bez dalšího aproboval tvrzení povinného subjektu, dle kterého povinný subjekt požadovanou informací nedisponuje, aby posléze zdůrazňoval výhradně formální hledisko spočívající ve skutečnosti, že požadovanou informaci ohledně jmenovaného neměl povinný subjekt povinnost zpracovávat.
71. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 7. 4. 2015, čj. 6 As 136/2014 - 41, dle nichž *„pokud při vyřizování žádosti o poskytnutí informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím povinný subjekt zjistí, že požadované informace má (i když je ze zákona shromažďovat nemusí), je povinen je žadateli poskytnout, nejedná-li se o výluky podle §7 až 11 zák. o svobodném přístupu k informacím. Skutečnost, zda měl povinný subjekt zákonem stanovenou povinnost danými údaji disponovat (například podle zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě, nebo podle správního řádu z roku 2004), je relevantní, zjistí-li povinný subjekt, že požadované informace již nemá, jelikož byly vymazány nebo odstraněny. V takovém případě musí informace, kterými byl povinen disponovat, opět vytvořit“.* V témže rozhodnutí zároveň relevantně k nyní posuzované věci Nejvyšší správní soud uvedl, že *„(z) rozhodnutí ... (a ostatně ani z prvostupňového rozhodnutí) však žádným způsobem nevyplývá, jakým způsobem, a zda vůbec se snažil zjistit, zda informacemi disponuje. Tedy zda za účelem tohoto zjištění vyvinul nějakou aktivitu, například se dotázal příslušných úředních osob, které vedly správní řízení ve věci žalobce a které tak ...shromažďovaly příslušnou dokumentaci, pokusil se informace vyhledat ve svých interních databázích nebo e-mailových schránkách apod. ...Z rozhodnutí ...skutečně nelze zjistit, zda se (povinný subjekt) pokoušel požadované informace nalézt a na základě jakých skutečností dospěl k závěru, že je fakticky nemá“.*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

72. Žalovaný podle přesvědčení soudu uvedeným judikatorním požadavkům nedostál, když se v odůvodnění Napadeného rozhodnutí omezil na prostou recepci tvrzení povinného subjektu o tom, že tento požadovanou informací nedisponuje, aby pak posléze odůvodňoval, že povinný subjekt ani nebyl požadovanou informací povinen disponovat. Žalovaný tedy dle přesvědčení soudu zcela opomenul zkoumat, zda osobní spis osoby zúčastněné na řízení takto žalobcem požadovanou informací skutečně neobsahoval (a to mj. např. i s ohledem na předchozí právní úpravy, dobu trvání služebního poměru osoby zúčastněné na řízení, jež měla trvat již od 1. 3. 1984 apod.).
73. Z Napadeného rozhodnutí (ani z Prvostupňového rozhodnutí) především není vůbec zřejmé, na základě jakých konkrétních podkladů dospěl žalovaný k závěru, že povinný subjekt vyžadovanou informací nedisponuje. Odůvodnění Napadeného rozhodnutí i obsah správního spisu nasvědčují tomu, že žalovaný toto skutkové tvrzení povinného subjektu bez dalšího převzal a dále jej neověřoval. Ze správního spisu ani neplyne, že by si žalovaný pro účely posouzení aplikace § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. na posuzovanou věc vyžádal osobní spis vedený k osobě zúčastněné na řízení, popř. veškerou další dokumentaci vedenou k této osobě, aby ověřil, zda tvrzení povinného subjektu odpovídá skutečnosti.
74. Závěr žalovaného vycházející bez dalšího z neproověřeného tvrzení povinného subjektu tedy postrádá jakoukoli skutkovou oporu v obsahu správního spisu.
75. Soud pak nad rámec uvedeného doplňuje, že pochybnosti soudu stran skutečného obsahu osobního spisu osoby zúčastněné na řízení dále umocnilo ve spisu založené stanovisko osoby zúčastněné na řízení ze dne 27. 11. 2015, jímž osoba zúčastněná na řízení povinný subjekt informovala o svém nesouhlasu s poskytnutím předmětné informace. Tento úkon osoby zúčastněné na řízení vyvolává dle soudu další nejistotu o skutečném obsahu osobního spisu, jímž disponoval povinný subjekt, když lze prostředky logického usuzování dovodit, že osoba zúčastněná na řízení předpokládala, že povinný subjekt požadovanou informací disponoval, když informaci o svém členství či kandidatuře v KSČ sám klasifikoval jako citlivý údaj o své osobě ve smyslu právní úpravy zákona č. 101/2000 Sb. a výslovně o ní nehovořil jako o informaci fakticky neexistující, tj. z osobního spisu neseznatelné.
76. Jak však bylo uvedeno výše, bylo nehledě na výše uvedené na žalovaném, aby v případě, kdy zamýšlel odepřít poskytnutí požadované informace s odkazem na § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., sám prověřil tvrzení povinného subjektu o tom, že tento požadovanou informací nedisponuje. Především byl tak žalovaný podle přesvědčení soudu povinen vyžádat si od povinného subjektu osobní spis a případně veškerou další dokumentaci, kterou k osobě zúčastněné na řízení eviduje. Jen tak mohl žalovaný podle přesvědčení soudu založit své posouzení na dostatečně skutkově podloženém závěru o tom, že povinný subjekt požadovanou informací skutečně nedisponuje. Pokud tak nepostupoval, zatížil Napadené rozhodnutí vadou podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
77. Soud doplňuje, že předmětná vada však s přihlédnutím ke specifikům nyní posuzované věci soudu nebránila, aby současně přistoupl k věcnému posouzení žalobních námitek, resp. věcnému přezkoumání správními orgány aplikovaných důvodů odepření požadovaných informací. Ve světle výše vyložených závěrů totiž nebylo možno poskytnutí požadovaných informací odepřít ani s poukazem na § 8a, ani s poukazem na § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. K naposledy uvedenému soud doplňuje, že ani dostatečně skutkově podložený závěr žalovaného o tom, že povinný subjekt informací požadovanou pod

bodem 4) Žádosti o informaci skutečně nedisponuje, by nemohl s ohledem na výše uvedené závěry Ústavního soudu ničeho změnit na povinnosti takové informace, byť jen pro účely vyřízení podané žádosti, obstatat a posléze poskytnout.

78. Soud tak s ohledem na shora uvedené uzavírá, že Napadené rozhodnutí je zatíženo shora identifikovanou vadou spočívající v § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a současně je shodně jako Prvostupňové rozhodnutí zatíženo vadou nezákonnosti pro nesprávné posouzení rozhodných právních otázek.
79. Nad rámec uvedených důvodů pak soud pro úplnost konstatuje, že se neztotožnil se žalobní námitkou žalobce, v níž žalobce tvrdil, že jím požadovanou informaci povinný subjekt již předtím poskytl v žalobcem odkazované obdobné věci. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že v předmětné věci nedošlo po formální stránce k odmítnutí poskytnutí požadované informace, když byla žadateli na předmětnou otázku poskytnuta odpověď „*neeviduje se*“. Bylo-li tomu tak, pak z takové reakce povinného subjektu dle přesvědčení soudu ještě bez dalšího nevyplývá, že by povinný subjekt jinému žadateli o informaci předmětnou informaci poskytl, resp. že by takto k žádosti poskytl informaci o tom, že z evidence ve vztahu k veřejně činné osobě taková skutečnost nevyplývá.
80. K poukazu osoby zúčastněné na řízení na možné zneužití práva žalobcem při podání Žádosti o informace soud podotýká, že uvedené hledisko nebylo správnými orgány v posuzované věci aplikováno. Soud v obecné rovině připouští, že zneužití práva na informace může být podle recentní rozhodovací praxe soudů důvodem odepření přístupu k požadovaným informacím.
81. Jak bylo uvedeno výše, Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi opakovaně dovodil možnost (resp. nutnost) odmítnout žádost o informace i z nepsaného, tzv. faktického důvodu. Takovým faktickým důvodem odepření informace připuštěným Nejvyšším správním soudem je přitom vedle neexistenci informace či opakované žádosti o totožné informace rovněž případ zneužití práva na informace na straně žadatele.
82. Městský soud v Praze pro větší stručnost odkazuje na závěry vyslovené v tomto směru v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2012, čj. 9 Ans 7/2012 - 56, ze dne 25. 6. 2014, čj. 6 As 68/2014 - 21, ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/2012 - 62, publ. pod č. 3155/2015 Sb. NSS, či ze dne 25. 3. 2015, čj. 8 As 12/2015 - 46, publ. pod č. 3310/2015 Sb. NSS, které zneužití práva na straně žadatele explicitně připouští jako jeden z důvodů pro odmítnutí žádosti o informace podané v režimu zákona č. 106/1999 Sb. Shodný právní názor Nejvyšší správní soud potvrdil i ve svém recentním rozsudku ze dne 10. 1. 2018, čj. 6 As 189/2017 - 32, kde výslovně konstatoval, že „*nezpochybňuje, že institut zneužití práva může představovat důvod, na jehož základě povinný subjekt odmítne poskytnout požadované informace*“.
83. Nejvyšší správní soud tedy ve své rozhodovací praxi opakovaně dovodil možnost (resp. nutnost) odmítnout žádost o informace v případech zneužití práva na informace na straně žadatele. Městský soud v Praze závěry vyjádřené ve výše označených rozhodnutích plně sdílí. Doplňuje, že koncept zneužití práva sice není právním řádem definován, ale byl opakovaně vymezen rozhodovací praxí soudů, a to i správních soudů v oblasti veřejného práva (srov. především rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2005, čj. 1 Afs 107/2004 - 48, publ. pod č. 869/2006 Sb. NSS, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010, čj. 1 As 70/2008 - 74, publ. pod č. 2099/2010 Sb. NSS).

84. Shora rekapitulovaná rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu připouštějící zneužití práva jako důvod pro odepření práva na poskytnutí informace přitom argumentačně navazuje na judikaturu, která se zabývala zneužíváním práva v kontextu osvobodování od soudních poplatků právě v řízeních o žalobách proti rozhodnutím o žádostech o poskytnutí informací v režimu zákona č. 106/1999 Sb. Za všechny soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2011, čj. 7 As 101/2011 - 66, kde Nejvyšší správní soud uzavřel, že *„judikatura Nejvyššího správního soudu setrvale vychází z toho, že široce pojatý svobodný přístup k informacím ve veřejné sféře je jednou z nejefektivnějších cest k transparentci veřejné moci, k její všestranné, účinné a kontinuální veřejné kontrole a jedním z nástrojů snižujících možnosti jejího zneužívání. Na druhé straně však nelze přehlédnout, že kverulační, zjevně šikanózní, či dokonce pracovní kapacitu orgánů veřejné moci z různých důvodů cíleně paralyzující výkon tohoto práva může mít významné negativní důsledky, které za určitých okolností mohou popřít dokonce i smysl a účel práva na svobodný přístup k informacím. Jedním z nástrojů, jak zabránit zneužívání tohoto práva, a tím i jeho diskreditaci v očích veřejnosti i orgánů veřejné moci, proto musí být i citlivá regulace nadužívání tohoto práva v případech výše uvedených“*.
85. Soud se ztotožňuje se závěry plynoucími z navazujících rozhodnutí Nejvyššího správního soudu označených výše a zdůrazňuje, že zneužití práva na informace nemá povahu uplatnění daného práva, a na žadatele, který se formálně dovolává práva na informace, proto lze pohlížet jako na osobu, jež dané právo v konkrétním okamžiku nevykonává. Z tohoto hlediska tedy může být zneužití práva na informace chápáno jako specifický důvod pro odmítnutí žádosti o informace.
86. Je přitom zjevné, že klíčovým pro posouzení, zda v konkrétním případě dochází ke zneužití práva, je právě posouzení všech okolností daného případu, zvláště pak zkoumání motivů žadatele k podání konkrétní žádosti, u níž je daný důvod odepření informace zvažován.
87. Přestože tedy v obecné rovině platí, že povinné subjekty nesmí posuzovat důvody a subjektivní motivy žadatele pro podání žádosti o informaci, jinak je tomu právě v případě uvažovaného zneužití práva na informace, kde je třeba takové zkoumání a posouzení připustit a je nutno jej provést. Důvod podání žádosti totiž jistě může za určitých okolností indikovat zneužití práva na informace a z objektivních okolností identifikovaný úmysl žadatele (nevyjeví-li žadatel svůj úmysl sám, k čemuž dochází jen zřídka) na zneužití práva na informace skutečně může ukazovat.
88. Správní soudy se přitom v minulosti opakovaně vyjádřily ke standardům posuzování zneužití práva v konkrétním případě. Judikovaly, že každou žádost je nutno hodnotit individuálně, přičemž v žádném případě nelze *a priori* uzavřít o zneužití práva např. jen na základě osoby žadatele. V tomto ohledu soud poukazuje např. na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 25. 6. 2014, čj. 6 As 68/2014 - 21, podle nichž *„zákaz zneužití práva musí být chápán jako výjimka z pravidla. Nelze předem paušálně říci, kdy se o zneužití práva bude jednat a kdy nikoliv. Vše záleží na okolnostech konkrétního případu. Stanovením přesných pravidel by byl popřen smysl a samotná podstata institutu zákazu zneužití subjektivních práv, neboť tento institut se musí vyznačovat jistou obsahovou pružností, aby mohl reagovat na nekonečné množství životních situací, na něž nemůže ve své obecnosti právní norma pamatovat“*

89. Soud upozorňuje, že závěr o zneužití práva lze se zřetelem k výše uvedeným východiskům vyslovit toliko na základě pečlivého zkoumání skutkových okolností toho kterého případu, přičemž v případě, že se tuto skutečnost doložit nepodaří, soud postupuje ve prospěch žadatele o informace a práva na požadované informace mu neupře (viz např. *Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, komentář k § 15 zákona č. 106/1999 Sb.). V posuzované věci přitom soud z obsahu spisu nezjistil žádné takové okolnosti, které by o osobou zúčastněnou na řízení v obecné rovině tvrzeném šikanózním jednání žalobce a o zneužití práva svědčily. Žalobcem v rámci řízení předestřené důvody podání Žádosti o informace nelze podle přesvědčení soudu ztotožňovat s jednáním, které by mělo povahu zneužití práva či jehož cílem by prokazatelně bylo samo o sobě poškození osoby zúčastněné na řízení.*
90. Se zřetelem ke všem výše uvedeným skutečnostem zdejšímu soudu nezbylo než obě napadená rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 78 odst. 1, 3, 4 s. ř. s. pro vadu řízení a nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky zrušit. Současně soud výrokem II. povinnému subjektu podle ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. nařídil, aby žalobci poskytl informace požadované pod bodem 3) a 4) Žádosti o informace, neboť soud ve vztahu k těmto informacím sám nezjistil žádný důvod, jenž by v jejich poskytnutí ve světle výše vyložených judikatorních mantinelů bránil.
91. Výrok III. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši celkem 3 000 Kč, náklady za zastoupení advokátem za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, seps repliky k vyjádření žalovaného) a 2 režijní paušály po 300 Kč, celkem tedy 10 200 Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů a 21% DPH ve výši 1 428 Kč. Celková výše přiznaných nákladů tak činí 11 228 Kč.
92. Výrok IV. o náhradě nákladů řízení má oporu v § 60 odst. 5 s. ř. s. Soud v tomto řízení osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost, s jejímž plněním by jí případně vznikly náklady.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. června 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.